

— Već sam ti rekao. On je sretan, što mu knez nije zabranio mejdana.

— Veliš... da mu knez nije zabranio da se pobije... Dakle mu je dozvolio?

— Nisam rekao, da je dozvolio, nego da mu nije sve do ovoga časa zabranio.

— Do ovog časa?... Rekao si... Dakle je moguće, da mu knez još ipak zabrani...

— Nije nemoguće; ali ja ne vjerujem...

— Zašto ne vjeruješ?

— Tako. Meni se čini, kad mu do ovoga časa nije zabranio, da mu više i ne će.

— A da mu ipak zabrani?

— Opet ti kažem, da mi je to teško vjerovati.

— A zašto, molim te?

— Jer bi time obružio Petra za uvijek.

— Kako to? On bi obružio Petra za uvijek? Dokle je živ!

— Da, tako je. Da Petar sad, u zadnji čas uzmakne, svi bi ga smatrali kukavicom. Nikako on ne bi više smio da paše sablje junačke.

Djevojka se zamisli. U njezinoj glavi i u njezinom srcu sad su se izmijenjivale čudne misli i čuvstva. Uz to su joj strašne dvojbe cijepale dušu. Kako je već bilo polutamno u sobi, ona primi Ivu za ruku i odvede ga do prozora. Tu svaki zasjedne na svoj stočić. Ona ga primi sad i za drugu ruku, živo mu se zagleda u oči, pa mu reče:

— Dragi moj Ivo, hoćeš li biti sa mnom iskren?

— Bog s tobom, Jelkice! Uvijek sam ja s tobom iskren! Moram ti primijetiti, da ja tih tvojih riječi uopće ne shvaćam!... Da li ću biti iskren!

— Oprosti, dragi Ivo! Istina je, ti si dosle bio uvijek sa mnom iskren. Molim te, reci mi, a nemoj se uvrijediti, da li ćeš i ostati takav sa mnom?

— Ponavljam ti, Jelkice, da tih tvojih riječi ne mogu da shvatim. Ja uopće ne mogu da pojmem, zašto da ti i nadalje ne ostanem iskren...

— Dakle ćeš mi iskreno odgovoriti na ono što te budem pitala?

— Čudno mi zvuče, draga dušo, takve tvoje riječi. Zar sam ja...

— Ne ljuti se, Ivo! Dozvoli mi, da te nešto upitam.

— Dobro! da čujem.